

Спинися, мите! Допоможи пізнати Минучість невблаганного часу!

Марія Люзняк

Львівський відокремлений
підрозділ Київського національного
університету культури і мистецтв,
м. Львів

ЧАС

Ти безмовний і наче ніякий,
Невпізнанно-жорстоко ідеш.
Ти не відаєш стилів і смаків,
Як й зупинок і поділу меж.

Із тобою змагань не влаштуєш,
Не попросиш у тебе порад.
Ти все слухаєш — й чути не чуєш
І ніщо не вертаєш назад.

Покриваєш, змітаєш, стираєш,
Через роки розвіюєш біль.
Ні лукавства, ні фальші не знаєш,
Біля тебе секрети доквіл.

І такі, що тобі лиш відомі
Й небесам, що створили тебе.
Це вони тобі творять хороми,
У які тільки вічність пройде.

ОБРАЗА

Втікав з-під ніг моїх знайомий
шлях.

Його і не впізнала я одразу.
Терпка сльоза вмирала на вустах,
В душі сміялась зроджена образа.

Посяна, мов кукіль із зерном,
У ґрунт один — оброблений і
свіжий.

Чому ж за добре не платять доб-
ром,

А по живім недобрим словом
ріжуть?

Стискалось серце, мучило сльозу
Для неї не шукаючи спочинку.
Спекотний день чекав з небес
грозу,

А розум на розраду. Хоч хвилинку...

ВЕЧІР У МІСТІ

Вечірніх вікон жовтий перелив,
Старих трамваїв передзвін сріб-
листий.

І місяць днину трохи засмутив,
Накинувши простирадло на місто.

Таке новеньке, зіткане з зірок,
Дрібних-дрібних із чарівних ма-
люнків.

Міський годинник лічить кожний
крок

Секундам і хвилинам в підра-
хунках.

Дрімують куполи старих церков,
Сумирні біля них стоять дзвіниці.
Їм не позбутись гучності "оков"
І шурхоту сполоханої птиці.

Людський мурашник втомлено
притих,

Хоча окремим ще не спиться,
може.

Тут теж багато митей золотих,
Та вечір на сільський нічим не
схожий.

ОДНОКЛАСНИКИ

Наче пух із тополь, нас життєві
вітри розігнали,

Нас у буднях щоденних вже не
кличе знайомий дзвінок.

На уроках шкільних ми не раз
майбуття малювали,

І ціни ще не знали за один
необдуманий крок.

І батьки й вчителі захищали від
прикрошів долі,

Намагались крізь серце донести
премудрість буття.

Це ще вчора було. А сьогодні вже
час все дозволив

І реальністю стали заборонені речі
з життя.

Постулати теорій розлетілись
у пошуках практик

Під веселий акорд, що у вальсі
останнім звучав.

Дехто з нас дотепер так ніколи й не
бачив галактик,

Хоч не тільки з підручників шлях
осяйний їх вивчав.

Вже учні учорашні навчають нове
покоління.

Пережите минуле дозволяє роїтись
думкам.

Вони сходять у душах, як весною
проросле насіння.

І плоди від якого, вже, на жаль,
підбирати не нам.

НАШІ РОКИ

*Ой верніться ж,
літа мої,
Хоч до мене в гості.*

(З народної пісні)

Наші роки осідлаймо
Та й поїдем в гості,
Щоб весною попід гаєм
Стрітись на помості
Із літами молодими,
Що від нас втікали,
Що лишали нас сумними,
Щоб ми жаль впізнали.

Осідлаймо наші роки —
Коні норовисті.
Оцінімо наші кроки
У опалім листі.
Оглянімось крізь минуле
На всілякі вчинки,
Щоб в майбутнім не забули
У роках зупинки.

Осідлаймо наші роки —
Підкорімо долю.
Відшукаємо свій спокій
У безмежнім полі.
Покажім рокам бажання,
Молоді ще душі.
Хай щонаочі і до рання
Час наш біди сушить. ■